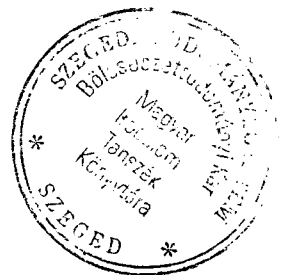

(vaskor)

*vézna gyerek vagyok volt, nézem, de
a gyomrom (a bendőm) megemésztí a vasszöveget
is, falom a vakolatot, felrémlik a falu
(hézag) a község emberöltő szélességben
aranyleves, cigányútra fut a szöveg
emlékszem, mindig tűkön ülök, a vászon
rákóczit sugároz, áramszünet, javul
az életminőség, külön a kakaó és a vaj
holott az orvos (kunszenti) vasbort javall
és csukamáj olajat öntet anyámmal az össze-
préselt számba, érzem volt, mindig is mennyire
a begyében vagyok a (hézag) legjavának*

(vasút)

*és meg sem kíséreltem volt lebírni
ezt az érzést, pereg tovább a kóli krémfilm
most nézem, hogy az induló szócikkben liszt
és berlioz mellett még két név menetel
bihari és scholl, mindkettő katonazenész
de micsoda különbség mégis a terep-
színekben (a színjáték meztélláb folyik)
míg liszt és berlioz mélyen uniformis
engem azonban a falu (község) privátim
sodor magából kifelé, a vonaton rövid-
nadrágban ülök, kerülget (univerzális)
rosszullét, szemétben, gödörben gazdag vidék*

(vaságy)

*hiába számítok volt rá, várom sőt
mindig, hirtelen sötétül be, a varázsszem
(pacsirta) komoly macskazenét jelez ki
hallom, a megeredt sárban ödön von mezey
(államvédelmi tanácsos és konok goethe-
kutató) végzi mindenszentek esti sétáját
előttem, persze, semmi-sem-szent, hacsak nem ez
a hol-nem-híg, hol-nem-dermesztő macskahalzene
s hogy semmiben nem érzek magammal együtt
azt tudom volt egyedül biztosan, vérképem
okán pedig az ágyhoz vagyok volt kötve
(de mit nyom egy vaságy a sártengerhez képest)*

(vasakarat)

*anyám azt mondja volt, ínségben a
jómód, és elcsigáz a jómódban az ínség
gyalogolunk volt, a cigánysoron vonszol
magával, oltani a füstön kalimpáló purdét
anyám kossuthot, tervet, simphoniát szív
munkást, amikor rohan, akkor érzem volt is
hogy mindig összekülönbözünk, nélkülözni
fogom a kezét, harminc évvel rá egy zugkertbe visz
a nemkülönben egy vaköszton, sem barátnőm
sem én nem vagyunk erre ismerősök, egyszerre
luna (bariton) beszédére leszek figyelmes
dühén ahogy ellágyul, és hörög, a cigánykohó*

(foglat)

az ostromgyűrhöz

*és végezetül is támaszt keres
az énekes (halott), máshelyütt mint ezt már
megírtam volt, majd felálltam gyorsan fűlig
sápadtan a gyönyörtől, de nem tettem szóvá
láttam csak a (nyilvános) telefonüszköt
maga a fülke üvege is maga a teljes
napfogyatkozás, teltebb, mintha nem törik össze
pénzéhségből, mi másból, elvégre mi másért
húzza ezen a világon ember az időt
nem volt tehát titok előttem, hogy a (döglött)
madár is mire föl került ide, a cserép-
tükörbe, remegtetett volt csak a hideg (pernye)*

Budapest

Marno János